

Arabská rodina dává pocit bezpečí a sounáležitosti

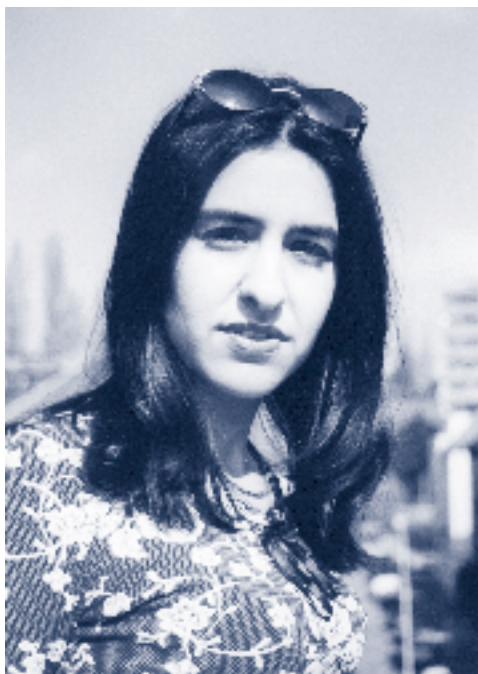
Katerina Kantarová (21), Sýrie

Maminka je Češka, táta pochází ze Sýrie. Narodila jsem se v Čechách, ale část dětství jsem prožila v Sýrii. Arabsky jsme se s bráchou naučili přes prázdniny a v září 1987 začali chodit do školy v jednom městě na jihu Sýrie. Mamka ale nikdy nepřestala počítat s variantou, že se jednou do Česka vrátíme. Učila se s námi pravidelně češtinu a ostatní důležité předměty. Díky tomu jsme po návratu mohli bez problémů pokračovat ve studiu na české škole. Když se k tomu dnes vracím, uvědomuji si, jak důležité bylo, co pro nás maminka tenkrát dělala – byla to těžká doba a přesto v mých vzpomínkách jedna z nekrásnějších.

Myslím, že jsem měla přísnější výchovu než většina českých holek. Tehdy se mi to samozřejmě nelíbilo, ale musím říct, že teď tomu všemu lépe rozumím a jsem ráda, že to tak bylo. Nejdůležitější na mém vztahu k rodičům je oboustranný respekt a důvěra. Díky tomu můžeme mluvit naprosto o všem, a to je myslím velké pozitivum. V arabských zemích dcery se svými otci příliš nemluví. I já jsem měla kdysi s tímhle problémem, ale moje

cesta k tátovi, k jeho myšlení a názorům, se pro mě otevřela poté, co jsem se v létě 1999 vrátila z měsíčního pobytu v Sýrii. Myslím, že teprve tenkrát jsem mu začala skutečně rozumět. Pochopila jsem, jak těžké pro něho bylo vychovávat děti v kultuře tak odlišné od té, ve které on sám vyrůstal. Ta cesta také hodně změnila mě, moje myšlení, názory, představy o životě. Vrátila jsem se k arabštině, začala navštěvovat univerzitní přednášky o islámu, arabské historii a literatuře. Od té doby jsem poznala mnoho lidí z muslimské komunity tady v Čechách a o některých mohu říct, že zůstanou mými nejlepšími přáteli na celý život.

Na arabské kultuře si velmi cením toho, jak moc je v ní důležitá role celé rodiny. Tím se nemyslí jen matka, otec a děti, ale i široké příbuzenstvo. Jsou v ní velmi pevné vztahy, dávají jedinci pocit sounáležitosti a bezpečí.

Katerina studuje bohemistiku na Filosofické fakultě UK v Praze, ale s rodiče a bratrem žije v Děčíně.

Arabská rodina dává pocit bezpečí a sounáležitosti

Všechny problémy se řeší dohromady, všichni se sejdou a každý vyjádří svůj názor. V neposlední řadě se mi líbí i výchova dětí, která zdůrazňuje obrovský respekt k rodičům, víru v Boha, vzájemnou pomoc, úctu k tradicím. Arabové se často navštěvují, zajímají se jeden o druhého, umí se bavit, a hodně času tak tráví se svými blízkými.

Vnímám samozřejmě i pozitiva evropské společnosti – profesní uplatnění, možnosti využití volného času, cestování. Mám ráda českou krajinu. Když jsem byla malá, jezdili jsme často na výlety a maminka pro nás vymýšlela dlouhé túry.

Já cítím obě kultury jako své vlastní. Například v hudbě – v Česku poslouchám většinou arabskou muziku. V Sýrii si zase hudbou připomínám Evropu, Čechy, Prahu. Mým snem do budoucna je žít částečně v Evropě, částečně na Blízkém východě – třeba půl roku tady, půl roku tam. Ovšem to je ideál, představa. Myslím, že realita bude jiná.

